

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ — ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Πολιτική: συγκρότηση / διαμόρφωση / μεταβολή κοινωνικών σχέσεων (πολιτικών, ιδεολογικών, οικονομικών) — σχέσεων άνισων, ασύμμετρων —> *ζήτημα εξουσίας* (= [επί]δράση πάνω στη δράση των άλλων) [εδώ ο κινηματογράφος]

Αναπαράσταση: έκθεση / παρουσίαση / παράσταση / εξεικόνιση / ανάπτυξη / υποτύπωση

Πολιτική της αναπαράστασης: πώς η αναπαράσταση πραγματικών σχέσεων τις [ανα/δια]μορφώνει — ήδη η επιλογή, η θεματοποίηση και επομένως η εστίαση και η σκοπιά [βλ. ζήτημα ατομικής, συλλογικής και κοινωνικής σκοπιάς, ζήτημα πολιτισμικού ορίζοντα]

Πολιτική της κινηματογραφικής αναπαράστασης: πώς το μέσο αποδίδει κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες, επιλογές, στάσεις και πώς η ίδια η διαδικασία κινηματογραφικής αναπαράστασης παράγει πολιτική.

3 όψεις

- 1) Διαμόρφωση της σχέσης υποκειμένου/θεατή (πλασμένου από το μέσο) με την αναπαριστώμενη πραγματικότητα —> *ζήτημα απεύθυνσης*.
 - Ο θεατής ως προϊόν της αναπαραστατικής διαδικασίας· η διαδικασία διαφοροποιημένη ανά πτυχή υποκειμενικότητας (πρβλ. λειτουργία εφημερίδας με πολλαπλές απευθύνσεις και πολλαπλά κοινά)
 - η πολιτική του μέσου ως συγκρότηση μορφών υποκειμενικότητας
- 2) Πρόσληψη του έργου — τέχνη και μαζική κουλτούρα (ενατένιση) — δημοσιότητα —> το φιλοσοφικό ζήτημα της σχέσης έντασης μεταξύ πραγματικότητας και αναπαράστασης:
 - «ιδεολογία»
 - «αφηγήσεις»
 - «πραγματικό – συμβολικό [αναπαράσταση] -φανταστικό
- 3) Πολιτική πέραν των ρητών ή και των άδηλων προθέσεων —> τι «κάνει» το έργο (το έργο χωρίς τον δημιουργό-«συγγραφέα» του)
 - Η σχέση θεατή-έργου επαναπροσδιορίζει την όποια «στράτευση» —> το έργο (το μέσο) ασκεί πολιτική
 - πολιτικοποίηση της αισθητικής / αισθητικοποίηση της πολιτικής (Μπένγιαμιν)

5 ερωτήματα σχετικά με την τέχνη

- η πρόβλεψη (του έργου / του καλλιτέχνη) για την πρόσληψη του έργου
- ο λόγος — η αφήγηση
- η μαζική κουλτούρα
- η αντίσταση της τέχνης (η ρωγμή) : αυθεντικότητα και «αύρα» (άλως)
- ο κινηματογράφος — τα μέσα